

REDACTIE: E. HEIMANS, ROZENGRACHT 63,

EN

JAC. P. THIJSSSE, VONDELKADE 75.

UITGAVE VAN:

W. VERSLUYS TE AMSTERDAM.

Prijs per jaar f 3.60.

HONGERIGE GASTEN.

In den regel kunnen we 't nog al goed met elkaar vinden, de vogels en ik, en van weers-kanten bevinden we ons daar best bij. Alleen met de musschen krijg ik 't nog wel een enkelen keer aan den stok; maar dat is dan natuurlijk de schuld van de musschen: dat zijn immers zulke ruziemakers. En al konden ze daar nu ook zelf tegen opkomen, dan zouden ze toch niet geloofd worden: de musschen hebben nu eenmaal hunne reputatie verspeeld. Nu loopt het gewoonlijk met wat scheldwoorden af en haatdragend zijn we niet, al staat het mij ook mager aan, dat ze van mijne gastvrijheid eigenlijk gezegd misbruik maken.

Dat ze 's winters, wanneer er niet veel te bikken valt, het kippenhok brandschatten, laat ik gelden; maar, dat ze ook in den zomer, als ze geen jongen hebben, daar liefst gaan luilakken en de rupsen maar baas laten in de vruchtboomen, dat komt, vind ik, niet te pas. En dat ze 's winters soms 't kippenvoer versmaden en mijn arme insecteneters een lekker beetje, dat ik voor hen heb neergelegd, nog voor den neus wegkapen, daarvoor moesten ze zich schamen.

Maar om hun point d'honneur geven de musschen al bitter weinig.

Uit boosheid maak ik de vlieggaten van mijn nesthokjes wel eens zoo klein, dat er geen musch

in kan. Maar als zij dan den wingerd achter ons huis vol oppers hooi en stroo hangen en mijn vrouw pruttelt, wat ik daar toch met die musschennesten doe en dat ze er een compleeten mesthoop aanleggen, dan neem ik ze in 's hemelsnaam maar weer in bescherming.

Maar mijne andere gasten hebben meer eergevoel, dat is zeker: als die zien, dat ze zich zelf kunnen redden, dan komen ze niet klaploopen.

Verleden winter had ik aan een van de vensterbanken van onze woonkamer een lijstje getimmerd en daar legde ik dan geregeld wat beentjes op, die niet al te schoon waren afgekloven, een kantje ranzig spek of wat ik anders maar had. Alspoedig kreeg ik daarbij een viertal vaste bezoekers; 't waren een paar koolmeezen, een pimpeltje en een roodborstje. 't Is al opmerkelijk: 's zomers krijgt men hier nooit roodborstjes te zien, 's winters is er hier bij ons huis altijd één, en ook nooit meer dan één. Toen voor een jaar of wat eens zoo'n beestje hongerig en verkleumd op de vensterbank zat, nam ik het mee in huis. Het kwikte eerst heelemaal op, maar een paar dagen later vond ik het in 't kleine kamertje, waar ik het vrij had laten rondspringen, dood op den vloer, juist toen het begon te dooien en ik het weer vrijlaten wilde. In den volgende winter was er een opvolgertje, dat ik

toen buitenshuis beter heb verzorgd. Als ze maar wat in hun buikje krijgen, houden ze de kou wel uit.

Die vensterbank dan was een gezellig plekje. Maar een groote hond uit de buurt kreeg het in den neus en toen hij een paar malen 's avonds alles had weggehaald, wat er op lag, maakte ik een vlak bakje en bevestigde dit hoogerop aan het kozijn. De meezen hadden het dadelijk in de gaten; doch het roodborstje stond de verandering niet aan: het kwam maar steeds weer op de vensterbank trippelen en loerde verwijtend naar binnen; maar eindelijk schikte het zich en vloog ook dapper mee op het bakje.

Die vogels waren in zekeren zin mijn thermometer. Waren ze 's morgens bij 't eerste lichten, als ik nog te bed lag, al in de knekels aan 't rommelen, dan wist ik, dat het er buiten nog bar uitzag. Kwamen ze nu en dan maar, dan ging 't nog. Elke tien minuten een bezoeker was zoo'n graad of vijf, zes; elke vijf minuten gerommel was tien graden; vroor het nog sterker of sneeuwde het, dan was er haast voortdurend een bezig. Maar was het goed dooi-weer, dan kwamen ze maar zelden, soms in 't geheel niet en toen eindelijk de milde dagen kwamen, lieten ze mij met een vette mergpijp zitten. Ze wilden liever den kost verdienen dan leven van gegeven brokken. Dat noem ik netjes; daar mochten de musschen wel een voorbeeld aan nemen.

De koolmeezen kwamen en gingen in den regel zwijgend; bij bar weer knetterde ook het roodborstje niet als gewoonlijk. Maar zoo erg kon 't niet zijn, of het pimpeltje kondigde zijn komst aan met een „tèrrrr — tet, tet, tet!“ Mijn kleine meid van vier jaar riep dan al „Blauwpetje!“ — dien naam hadden we hem gegeven — en dan duurde 't geen drie seconden, of hij verscheen op het bakje.

Soms waren ze er allemaal. 't Pimpeltje was niet bang, maar erkende toch de meerderheid van de koolmeezen. 't Roodborstje vertrouwde zich niet recht en wachtte dan maar liever geduldig tot de meezen er genoeg van hadden. Maar als soms een troepje kippenhoksgasten onverwacht kwam neerstrijken, dan knetterde het roodborstje en wipte als een razende van de eene vensterbank op de andere, totdat ik de indringers had weggejaagd.

Toen 't voorjaar werd, maakte ik een hol in den kerseboom bij de bleek wat grooter en spijkerde toen de opening met stukken boomschors zoo ver dicht, dat er slechts een klein vlieggat open bleef. Ik bracht zelfs een zitstokje aan en hoopte zoo het pimpeltje te lokken, als het zich een wijfje gezocht had. Doch dat lukte niet. Denkelijk is hij, niet ver uit de buurt bij het gevonden wijfje ingetrouwd.

Hij komt wel terug: mijn dochttertje heeft me ten minste al verteld, dat Blauwpetje er weer geweest is. Of hij zijn familie nu meebrengen zal? Denkelijk

heeft hij vrouw en kroost al verstooten, gelijk dat gewoonte is in de familie Mees.

Maar ik verwacht nog andere gasten.

Achter in onzen tuin stond tot voor een paar jaren een groote witte pruim, die aan verval van krachten leed. Bij elken matigen storm verloor hij gewoonlijk een flinken tak en verleden herfst viel de laatste, zoodat er niets overbleef dan de stam met een drietal afgebroken stompen. 't Was een soort grenspaal, anders hadden we dien dooden tronk wel opgeruimd. Er kwamen groote zwamknoesten aan, die 't sloopingswerk zouden voltooien: daar kan ook het harde pruimenhout het niet tegen bolwerken.

Op zekeren dag bemerkte ik naast zoo'n zwam-

In den Ouden Pruim.

knoest een gaatje, dat er blijkbaar in gepikt was. Dat kon geen specht gedaan hebben, want voor het hol van een specht was de tak niet dik genoeg. Ook heb ik hier nog maar twee keeren een specht gezien, een verdwaalde, denk ik.

Op den loer dus. „Tè-tè-tè tèèè, tèèè, tèèè!“ klonk het door de appelboomen en een oogenblik later vloog een kleine vogel naar den pruimeboom, klemde zich aan den rand der opening vast en begon te hakken van wat ben je me! Dat moest een zwartkopmee zijn, meende ik, maar ik twijfelde toch; want dat deze in holle boomen nestelen, wist ik natuurlijk, maar dat ze wel zelf een hol maken, dat had ik nog niet gehoord of gelezen. Nu komen zwartkopmeezen hier ook al niet overvloedig voor, zoodat ik mij niet recht vertrouwde. De plaat van Bisschop Van Tuinen bracht mij nog meer in de war: zoo muschachtig en zoo groot als die afbeel-

ding waren mijn vogels niet. Als ik het licht vuilgrijs van borst en buik verving door lichtgeel, het donkergrauw op den kop door blauw en op den rug door olijfgroen, dan had ik precies een pimpel. Ik haalde al mijn vogelliteratuur er bij en kwam tot voldoende zekerheid, dat het zwartkopmeesjes waren en dat de afbeelding van B. v. T. onnauwkeurig is.

Intusschen hadden ze het hol klaargekregen en diep ook; want toen ze eieren en later jongen hadden en ik er eens wat meer ^{VAN} weten wilde, kon ik nog geen veertje te zien krijgen. Ik heb toen het huishoudinkje maar met rust gelaten en bepaalde mij tot het op eenigen afstand bewonderen van den geweldigen ijver, waarmee mannetje en wijfje hun kroost verzorgden. Als ik tot op eenige passen naderde, durfde het mannetje haast niet naar binnen; bij het wijfje was de moederlijke liefde veel sterker dan de vrees. 't Duurde niet lang of overal in den tuin hoorde ik het tèè, tèè! van ouden en jongen; ik hoor en zie ze nu nog wel en als ik straks het bakje weer aan het vensterkozijn spijker zullen ze mij als gasten welkom zijn.

„Ti-èè, tèè, tèè!” hoor ik buiten, terwijl ik dit schrijf, en na eenig zoeken vind ik in een bruinen beuk een koolmees druk in de weer om een nootje uit te pikken. dat hij heel netjes onder één pootje tegen den tak vastklemt. Zoo, lust je die zoo graag? 't Is goed, dat ik het weet; de grond ligt bezaaid:

aanstonds zullen we een bakje vol opzoeken voor de kwade dagen!

En nu moet ik nog iets zeggen van mijn tuinfluiters, waarvan ik verleden jaar eens verteld heb. Zij zijn er weer geweest, maar ze hebben wat vreemd gedaan. 't Was Juni, toen ze kwamen en na veel wikken en wegen op het zelfde plekje in de leiroos weer een nestje bouwden. Er kwamen drie eieren in; maar toen werd er niet meer gelegd en er werd ook niet gebroed. Soms kwam een der vogels bij het nest, ging er ook wel een oogenblikje op zitten; maar vloog dan weer heen. Ook kwamen ze wel met hun beiden in de rozenstruik. Wat hadden ze er toch mee voor? Zoo was misschien een week verlopen, toen ik op een dag merkte, dat er maar één ei meer in 't nest lag; den volgende dag was ook dat spoorloos verdwenen. Maar ook toen nog en veel later zelfs zag ik wel eens een tuinfluiter bij het nest. Dat zou niet gebeurd zijn, als het nest verstoord was. Kunnen de vogels elders een nestje gebouwd en de eieren overgebracht hebben? De veronderstelling is haast al te gewaagd, ik erken het, en toch is dat de eenige verklaring, die ik vind. Kippen brengen wel eens eieren van het eene nest in 't andere over. Komt het bij kleinere vogels ook voor?

En maken meezen vaker zelf een nesthol?

Meeden, Oct. 1900.

H. J. SMID.

Een Marterjacht op de Veluwe.

(Vervolg van blz. 217.)

Zoo gezegd, zoo gedaan. Zijn zoon holde naar het hakhout, de jonker en de arbeider vatten post aan den rand van 't bosch tegenover den eik, zoodat het beest tusschen hen in zat. Jan's stoeltje was niet zeer gemakkelijk, de zitting was wat schuin; maar hij steunde op één voet en op zijn spade, die hij tegen een knoest van den wortel gezet had.

In het eerst bleef het roofdier rustig wachten tot zijn andere vervolgers ook zouden heengaan en Jan, die er in zijn dikke wijde kleeren met zijn fijn gezichtje uitzag als een meisje, kon op zijn gemak het mooie dier bekijken; hij zag duidelijk de knevels op den snuit en heel goed den halsvlek, geel als een door van ei. Maar toen dat heengaan na een half uurtje nog niet gebeurde, werd het beest zenuwachtig, het draaide weer verbazend snel om zijn staart als een spelend hondje, sprong omhoog, ging op den rug liggen blazen en miauwen. De marter maakte zich zoo moe, dat zijn tong uit den bek hing, maar rust kwam er nu niet meer in zijn lijf;

daar begon het dier heel mal met den kop te knikken, hoe langer hoe sneller.

Onze Jan, die in 't eerst maar half op zijn gemak was en die, ondanks de bewering van den jachtopziener vreesde, dat de marter een aanval zou doen, begon hardop te lachen. Het beest schrikte zoo hevig, dat het een stuip kreeg, de achterpooten stijf uitstrecte en van zijn tak viel. In een oogenblik was Jan achter zijn eigen boom en de arbeider kwam toesnellen, maar voor deze tien pas gedaan had, was de marter alweer op zijn tak geklommen en zat weer te knikken beurtelings tegen den arbeider en tegen Jan, die weer moed gevat en zijn post opnieuw had bezet.

Zoo bleef het dier nog een half uur zitten knikken. Zijn heele lichaam trilde voortdurend van angst. Plotseling knalde een schot vlak bij Jans ooren, de arme jongen viel van zijn post in de sneeuw en tegelijk stortte de marter van zijn tak; die had een kogel in zijn kop. De jager was, zonder dat Jan